

Vaerulven

(Et dansk Folkesagn)

Klart skinner Maanen ved Midienat,
En Taage staaer over Elverkrat;
Ei mindste Vindpust nu Bladet rører,
En Bonde hen ad Veien kjører,
Han driver paa Hesten der trækker Karmen
Mens Konen holder Barnet i Armen.
»Ei Elverfolket Du frygte her,
I Engen de dandse ved Maanens Skjær;
Lad Natteravnen fra Mosen skrige,
Du kun dit »Fader vor« skal sige.
I hvad Du end seer, lad Dig ikke skræmme,
Hold fast paa Barnet, snart er' vi hjemme!«
»Afsted, afsted! alt seer jeg forvist
Vor Landsbykirke bag Høien hist!
Afsted! – dog holdt! – Du lidt maa vente,
En Lunte-Pind jeg først vil hente!
Skjør er den gamle, den let vil knække,
Hold Barnet, lad Dig ikke forskrække!«
En Stund hun sidder saa ene her,
Det rasler i Busken – »hvem er der?«
En kulsort Hund – hun Vaerulven kjender,
Den stirrer paa Barnet og viser Tænder,
Hun slaaer den med Forklædet, i sin Qvide,
De skarpe Tænder deri monne bide.
»O Herre Jesus, forlad mig ei!«
Saa beder hun. Ulven flyer sin Vei.
Med foldede Hænder fast om den Lille,
Hun sidder iiskold, bleg og stille.
Snart Manden atter er ved hendes Side;
Han driver paa Hesten. »Nu skal det lide!«
Alt er' de hjemme, og Lyset tændt;
Nu først hun siger hvad der er hændt.
»Ha, Mand! hvad er det? Om dine Tænder
Der hænge Traade! jeg dem kjender.
En Vaerulv Du er! Du selv var hiin anden!«
– »Det Ord mig løser!« svarede Manden.